

ENTREVISTA A

Júlia Tàrrega

Metgessa adjunta al Servei de Pneumologia
de l'Hospital General de Granollers

La Dra. Tàrrega se sent satisfeta del gran equip de pneumòlegs, fisioterapeutes respiratòries i infermeres que han tirat endavant amb èxit pacients amb Covid-19 en estat molt greu. Agraeix el material de protecció aconseguit a través de particulars i empreses i creu que, si hi ha un rebrot, els agafarà més preparats.

Com viu, professionalment i personalment, la crisi de la Covid-19?

Com a pneumòloga, primer amb preocupació: ens esperàvem l'arribada de la infecció pel coronavirus, però no amb aquesta magnitud. Hem hagut d'aprendre dia a dia, dubtant si ho fèiem bé, ajustant tractaments segons els protocols d'actuació que s'anaven actualitzant. Després, amb gran satisfacció. Sento que hem demostrat el que podem arribar a fer. Aquestes 6 setmanes hem fet un equip compacte i molt motivat amb pneumòlegs, fisioterapeutes respiratòries i infermeres, i hem tirat endavant molts pacients extremadament greus. Personalment, em sento satisfeta de la feina feta i d'haver enfortit les relacions amb l'equip, malgrat que en alguns moments aflora el cansament.

La crisi ha obligat a transformar l'Hospital de Granollers, quins canvis ha calgut fer?

L'hospital ha multiplicat per 5 els llits d'UCI i, en el nostre cas, hem convertit una planta d'obstetrícia en una unitat de semicrítics respiratoris. En un temps rècord, s'ha aconseguit un equip d'infermeria i auxiliars provinents de diferents serveis (obstetrícia, geriatria, pediatria, etc.), sense experiència específica en el maneig de pacients respiratoris, en un equip supermotivats, compromesos i eficients en el maneig de pacients amb

insuficiència respiratòria greu que requereixen suport ventilatori.

Han hagut de fer front a una malaltia poc coneguda; en aquests moments se'n sap molt més de com evoluciona?

Ens vam aprofitar de l'experiència dels nostres col·legues del nord d'Itàlia per muntar un dispositiu de tractament de la insuficiència respiratòria greu que ha resultat molt exitós. Després, hem anat descobrint altres complicacions de tipus trombòtic i hemorràgic, que ara reconeixem abans i tractem més precoçment.

Les condicions d'aïllament i protecció amb què han de treballar és un factor més d'estrès...

A més de ser un factor d'estrès per por al contagi, dificulta molt el contacte i la comunicació amb els pacients.

Disposen del material necessari per a protegir-se com cal?

No, els equips de protecció que es fan servir per a aïllament es van acabar els primers dies. Afortunadament, ho hem pogut suplir amb l'ajuda de molta gent, tant particulars com empreses, i això ho hem d'agrair moltíssim. Era emocionant obrir un equip d'aquests artesanals i trobar-te una flor dibuixada i missatge d'ànim.

L'hospital ha cuidat molt la comunicació amb les famílies, per suplir la soledat amb què el pacient viu la malaltia. S'han donat moltes altes, però quan l'evolució no ha estat l'esperada...

Probablement ha estat la part més complicada des del punt de vista emocional. És molt dur que un pacient et demani acomiadar-se dels seus néts per telèfon abans de connectar-lo al respirador, situació que ha viscut una companya. En alguns casos, davant la mala evolució a curt termini, s'ha permès l'acompanyament d'un familiar.

El personal sanitari, en primera línia, ha tret el millor de si mateix. D'on surt l'energia per no defallir?

No ho sé, de vegades et sorprèn. La mateixa tensió del moment et manté dempeus. El treball en equip. Els agraïments diaris de les famílies quan informes de l'evolució. L'emoció quan dones una alta i el pacient marxa a casa.

Està preocupada per com anirà el desconfinament gradual?

Ara hi ha una clara davallada de casos i si hi ha un rebrot, ens agafarà més preparats, amb més disponibilitat de llits d'UCI, respiradors i medicaments, i també més coneixement sobre la malaltia.

Com veu la situació de cara a les properes setmanes?

Els pneumòlegs ja ens estem preparant per al tractament i seguiment de les seqüeles greus de fibrosi pulmonar que presenten alguns dels pacients que hem tirat endavant. Crec que tothom està expectant i en alerta per la possibilitat que hi hagi un rebrot de la malaltia.

La Covid-19 ha trastocat l'activitat habitual de l'hospital. Com es planteja el retorn a la normalitat?

Hem començat les visites telefòniques a l'espera de la normalització de la situació per iniciar progressivament les visites presencials. Això ens donarà feina, almenys, per tot el que queda d'any i, potser, haurem de redimensionar les plantilles.

Vol afegir algun missatge o reflexió?

Com de bé estàvem abans de la Covid-19, i que no ens n'adonàvem.